

М а р а — Пакъ наднича къмъ вратата вслушана.

Б а б а Н е й к а — Само наднича прѣзъ вратата. Дай ми кожухчето, че доктора иде !

М а р а — Подава ѝ кожухчето и се огледва наоколо дали има нѣщо за прибиране.

Б а б а Н е й к а — Поела кожухчето се изгубва. Чува се гласътъ ѝ. Тука сж, тука !

М а р а — Отваря вратата.

III.

Мара и Лѣкарътъ.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Щомъ влиза. Гдѣ е Борьо ?

М а р а. — Полегна си, пѣкъ —

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Скоро ли ?

М а р а — Отъ обѣдъ.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Загриженъ. Отъ обѣдъ !

М а р а — Двѣ ноци не е спалъ, та — —

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Не е спалъ !

М а р а. — Съ въздишка. Да.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Това — — — Не трѣбва тѣй. Види

се пакъ е имало нѣщо.

М а р а. — Само го погледва.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Азъ казахъ, че му е нужно дълго спокойствие. Ако не може, тогава ще трѣбва да остане въ болницата.

М а р а. — Сплашено. Въ болницата !

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Га тукъ, както отива —

М а р а. — Незнамъ !

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Тая художническа амбиция !

М а р а. — Наистина, докторе, отъ оня день — — — Слѣдъ като написаха така за картината му, станалъ е тѣй — — Като че му е опротивѣлъ свѣта.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Тази причина ще се отстрани, но защо ми е

М а р а. — Какъ !

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Д-ръ Урмовъ е напечаталъ такава паскава критика за „Възкресение“, че —

М а р а. — Д-ръ Урмовъ !